

**РЕЛАЦИЯТА ПЕРФЕКТИВ ~ ИМПЕРФЕКТИВ
И АОРИСТ ~ ИМПЕРФЕКТ
В БЪЛГАРСКИЯ И В НОВОГРЪЦКИЯ ЕЗИК**

Десислава Димитрова
Пловдивски университет „Паусий Хилендарски“

**THE PERFECTIVE ~ IMPERFECTIVE AND AORIST ~
IMPERFECT DISTINCTIONS IN BULGARIAN
AND MODERN GREEK**

Desislava Dimitrova
Paisii Hilendarski University of Plovdiv

The goal of the present comparative study is to identify manifestations of inter-language symmetry and asymmetry in terms of the perfective/imperfective and aorist/imperfect distinctions in Bulgarian and Greek. Both the aorist and the imperfect are witnessed forms, but the opposition between them is not temporal, it has aspectual features. Both languages demonstrate similarities in the semantics of the two distinctions. In Bulgarian, however, both aorist and imperfect can be formed from perfective and imperfective verbs. In Greek the aorist is formed only from perfective verbs, and the imperfect only from imperfective ones. The article raises the question of a potential genealogical link between the aorist and the perfective, on the one hand, and the imperfect and the imperfective, on the other.

Key words: perfective aspect, imperfective aspect, aorist, imperfect, oppositions

Настоящото контрастно изследване има за цел да набележи някои прояви на междуезикова симетрия и асиметрия по отношение на релацията перфектив ~ имперфектив и аорист ~ имперфект в българския и в новогръцкия език. Още в началото е нужно да уточним, че разглеждаме противопоставянето аорист и имперфект не в рамките на категорията време, а в контекста на наративната функция на двете грамемии. Както посочва Кр. Чакърова в свое изследване, „съхранява-

нето (с някои формални изменения) на старобългарските грамеми А и И¹ в съвременния български език е една от ярките му морфологични особености, които го отличават от останалите славянски езици“ (Чакърова 2015: 49). От друга страна, именно аористните и имперфектните форми са морфологични проявления, които бележат сходство между българската и гръцката глаголна парадигма.

В езиковите системи на двата балкански езика се регистрират и глаголни видове – перфективи и имперфективи. Макар и късно установена в гръцката граматична литература, глаголната категория *вид* започва все повече да предизвиква интереса на съвременните изследователи на новогръцкия език. Заслужено внимание на аспектиалната категория в най-ново време обръщат Х. Клерис и Г. Бабиньотис (2015), Х. Влахос (2015), А. Цангалидис (2012), Х. Марку (2013), Б. Вунчев (2007) и др.

За разлика от българския език, в който свършен вид се образува в голяма част от случаите посредством префигиране (*работа* > *из-работа*), а итератив² – чрез задпоставена морфема (-а-, -'а-, -ва-, -ава-, -'ава, -ува-), напр. *изработя* > *изработ-ва-м*, в новогръцкия език перфективният³ глагол се образува от аористна основа, а имперфективният⁴ – от т.нар. сегашна основа. Гръцките аналози на българските итеративи не са маркирани със специфични морфемите⁵. Всички несвършени глаголи в новогръцкия език (в това число и еквивалентите на българските итеративи) се образуват от сегашната основа⁶ (ενεστωτικό θέμα) на глаголите. Междуетикова диференциация се набелязва и при образуването на перфективите⁷. Вече беше посочено, че префиксацията на несвършените глаголи от типа *чета*, *пиша*⁸ и т.н. е основно средство за образуване на българските свършени глаголи (*чета* > *прочета*). Други способности за перфективиране в българския език са суфик-

¹ А – аорист, И – имперфект.

² Някои автори го наричат вторичен несвършен вид. В настоящото изследване ще използваме термина итератив, тъй като приемаме теорията за глаголният вид на Кр. Чакърова (вж. Чакърова 2003).

³ Глагол от свършен вид.

⁴ Глагол от несвършен вид. В гръцкия език категорията е двуграемна за разлика от българския, в който е налице видова триада от типа *работа* ~ *изработя* ~ *изработвам*.

⁵ Срв. бълг. -а-, -'а-, -ва-, -ава-, -'ава, -ува-, напр. *отвар'-А-м*, *показ-ВА-м* и др.

⁶ Глаголните основи в гръцкия език са свършена и сегашна (вж. Ангелиева 2004: 93).

⁷ Свършените глаголи.

⁸ Т.нар. първични несвършени глаголи.

сите *-н-* (*седя > сед-н-а*) и *-аса-*, *-’аса-*, *-еса-*, *-иса-*, *-оса-*, *-диса-* (*боя-диса-м*).

Х. Клерис и Г. Бабиньотис посочват, че гръцката аористна основа, от която са образувани всички перфективни глаголи, се формира главно по два начина – сигматично (със сигма – σ , и двойните съгласни кси – ξ , или пси – ψ) или асигматично (без сигма – σ) (Бабиньотис, Клерис 2015: 190)⁹. Образоването на глаголи от свършен вид в двата сравнявани езика има следния вид в съпоставителен план:

про-чета – διαβά-σ-ω

сед-н-а – κάτ-σ-ω

боя-диса-м – βά-ψ-ω.

Освен перфективиращата морфема *-σ* „активната основа за СВ може да се маркира асигматично чрез:

а) вътрешна флексия: $\zeta\epsilon\sigma\tau\alpha\iota\nu- > \zeta\acute{\epsilon}\sigma\tau\alpha\nu-$;

б) промяна на съгласна от основата: $\beta\alpha\zeta- > \beta\alpha\lambda-$;

в) изпадане на съгласна от основата: $\phi\epsilon\rho\nu- > \phi\epsilon\rho-$;

г) изпадане на сричка от основата за НСВ: $\beta\rho\iota\sigma\kappa- \grave{\alpha} \beta\rho-$, $\alpha\nu\epsilon\beta\alpha\iota\nu- \grave{\alpha} \alpha\nu\epsilon\beta-$;

д) комбинация от вътрешна флексия и изпадане на съгласна от основата: $\sigma\tau\epsilon\lambda\nu- \grave{\alpha} \sigma\tau\epsilon\iota\lambda-$, $\psi\epsilon\lambda\nu- \grave{\alpha} \psi\alpha\lambda-$, $\gamma\delta\epsilon\rho\nu \grave{\alpha} \gamma\delta\alpha\rho-$;

е) суплетивност: $\beta\lambda\epsilon\pi- > \delta-$, $\lambda\epsilon(\gamma)- > \pi-$ “ (Вунчев 2020: 336).

Гръцките аналози на българските прости свършени глаголи¹⁰ от типа *чуя*, *купя* също са образувани от аористна основа, чийто индикатор в конкретните примери е морфемата сигма:

чуя – ακού-σ-ω

купя – αγορά-σ-ω.

Въпреки че в разработките за глаголния вид (но най-вече в такива, посветени на глаголните основи, тъй като те са преобладаващи) се споменава, че аористната основа се образува **от сегашната основа** най-често посредством **прибавяне на сигма (σ)**, на лингвистите им убягва въпросът дали маркиран не е всъщност само свършеният вид. В друго наше изследване, посветено на образуването на гръцкия перфектив, подробно сме изложили фонетичните промени, които настъпват при взаимодействието на сегашната основа с морфемата, която се прибавя, т.е. сигма¹¹, за да се образува аористната основа (Димитрова 2019). Наблюденията сочат, че маркиран е именно свършеният вид, тъй като той се образува от глаголите с аористна основа. Без да нав-

⁹ Преводите и адаптациите от гръцки език в разработката са мои – Д. Д.

¹⁰ В езиковедската литература ги наричат и първични свършени глаголи.

¹¹ В голяма част от случаите.

лизаме в детайли, ще илюстрираме само три случая на образуване на свършените глаголи:

„Когато основата на несвършения глагол (т.е. сегашната основа) завършва на стар дифтонг, в свършения глагол се запазва правописно завършекът на изходната глаголна основа и се добавя сигма.

- $(-ov- + -\sigma > oú\zeta)$ – $ακού-ω > ακού-σ-ω$ (слушам > послушам).
- В други случаи се появява двойната съгласна пси $(-ψ)$ – $(ε(ύ+σ) > έ-ψ)$ – $μαζεύ-ω > μαζέ-ψ-ω$ (събирам > събера).

Когато сегашната основа завършва на гърлен съгласен звук ($κ, γ, χ$), прибавянето на сигма – $-\sigma$, дава кси – $-\xi$.

- $(-κ + -\sigma > -\xi)$ – $πλέκ-ω > πλέξ-ω$ (плетя > изплетя)
- $(-γ + -\sigma > -\xi)$ – $διαλέγ-ω > διαλέξ-ω$ (избирам > избира)“ (пак там 2019: 52).

И в двата сравнявани езика са налични т.нар. двувидови глаголи (в семантично отношение), които са от чужд произход, например: *паркирам* (*παρκάρω*), *сервирам* (*σερβίρω*) и др. Те се реализират в зависимост от контекста и като несвършени, и като свършени, като видът се експлицира по установени композиционни модели¹². Ако можем да посочим някаква междуезикова отлика по отношение на този тип глаголи, тя се състои в това, че в гръцкия език във формите на аорист те сменят сегашната си основа с аористна (*παρκάρι-σ-α* – *паркирах*, *σερβίρι-σ-α* – *сервирах*). Споменатата междуезикова асиметрия е индикация, че т.нар. двувидови глаголи в българския език са от несвършен вид. Именно това схващане отстоява К. Куцаров (вж. Куцаров 2012: 19).

Всъщност, ако има език, в който трудно би могъл да се оспори фактът, че в основата на опозициите аорист ~ имперфект и перфектив ~ имперфектив стои общ признак, то това несъмнено е гръцкият. Аргументи в полза на изложеното твърдение са реализациите на перфектив в аорист и бъдеще време и невъзможността му да се употреби в имперфект.

Срв.:

κλίσω – *затворя*

Ще затворя (перфектив) *прозореца* (*Θα κλί-σ-ω* (перфектив) *το παραφέρω*).

Затворих (перфектив, аорист) *прозореца* (*έκλει-σ-ά* (перфектив, аорист) *το παραφέρω*).

¹² Повече за композиционния вид вж. у Кр. Кабакчиев (Кабакчиев 1992).

Когато *затвореше* (перфектив, имперфект) *прозореца, той отиваше в другата стая* (*Όταν έκλεινε* (имперфектив, имперфект) *το παραφέρω αυτός πήγαινε στο άλλο δωμάτιο*).

Междуетиков изоморфизъм се наблюдава при образуването на аористни и имперфектни форми. В българския език морфемите, които бележат имперфектните времеви форми, са наследниците на старата ятова гласна (*четЯх, четЕше*), при това се образуват и от перфективни глаголи (*затворЕх, затворЕше*). Морфемите, които сигнализират аористните времеви форми, са няколко: *-о, -и, -а, -'а* (*четОх, чистИх, игрАх, носЯх*)¹³, и също могат да се образуват както от перфективи, така и от имперфективи и итеративи. В гръцкия език, от друга страна, аористните и имперфектните форми се образуват с едни и същи флексии, маркиращи лицето и числото, а се различават по своите основи, които кодират глаголния вид. Характерна особеност на някои аористни и имперфектни форми е и наличието на аугумент (нарастване). „В повечето случаи това е старият силабичен аугумент – едно ε-, поставяно пред основата на глаголи, които започват със съгласна“ (Ангелиева 2004: 94).

κλείσω – *затворя*

κλείνω – *затварям*

А, СВ¹⁴

έκλει-σ -α

έκλει-σ -ες

έκλει-σ -ε

κλεί-σ -αμε

κλεί-σ -ατε

έκλει-σ -αν(ε)

И, НСВ¹⁵

έκλει-ν-α

έκλει-ν-ες

έκλει-ν-ε

κλεί-ν-αμε

κλεί-ν-ατε

έκλει-ν-αν(ε)

В българския език аористни и имперфектни форми се образуват от имперфективи (аорист – *четох, четеш*; имперфект – *четях, четеше*), перфективи (аорист – *прочетох, прочете*; имперфект – *прочетях, прочетеше*) и итеративи (аорист – *прочитах, прочита*; имперфект – *прочитах, читаше*), като се диференцират по морфемите, които вече отбелязахме. Освен флексии за лице и число съдържат и т.нар. свидетелска флексия *-х (-и)*:

¹³ Не са включени глаголите от трето спрежение, тъй като те запазват една и съща тематичната гласна на основата и в аорист, и в имперфект.

¹⁴ Аорист, свършен вид.

¹⁵ Имперфект, несвършен вид (аналог на българския итератив).

А, СВ;	И, СВ	И, итератив	СВ, итератив
<i>затворИх</i>	<i>затворЕх</i>	<i>затварях</i>	<i>затварях</i>
<i>затворИ</i>	<i>затворЕше</i>	<i>затваряше</i>	<i>затваря</i>
<i>затворИ</i>	<i>затворЕше</i>	<i>затваряше</i>	<i>затваря</i>
<i>затворИхме</i>	<i>затворЕхме</i>	<i>затваряхме</i>	<i>затваряхме</i>
<i>затворИхте</i>	<i>затворЕхте</i>	<i>затваряхте</i>	<i>затваряхте</i>
<i>затворИха</i>	<i>затворЕха</i>	<i>затваряха</i>	<i>затваряха</i>

Облигаторността гръцкият аорист да се образува от перфективни основи, от една страна, а имперфектът – от имперфективни основи, от друга, вероятно не е случайна.

В монография, посветена на полския глаголен вид, А. Млинарчик посочва: „Аспектът в праиндоевропейския е бил лексико-словообразователна категория: основната видова опозиция между свършени и протичащи събития е била формално изразена чрез флексийните основи“ (Млинарчик 2004: 12). Тук под „флексийни основи“ следва да се разбират видови основи. Изследователката отбелязва, че праиндоевропейската видова основа се състои от корена (който е лексикалният елемент) и от суфикса на основата (т.е. елемента, който я формира). А. Млинарчик уточнява, че някои видови основи са били идентични с корена. Праиндоевропейската глаголна форма е съвкупност от видовата основа и флексията като финален елемент. В разработката се посочва, че някои изследователи наричат двете основи аспектиални, при това отбелязват още, че „разграничаването им, характерно за праиндоевропейския, е отразено в гръцкия език (напр. в старогръцкия език – имперфектив *de^ik-nu-naí* ‘показвам’ перфектив *de^ik-s-naí* ‘покажа’)“ (Млинарчик 2004: 12)¹⁶.

По-нататък А. Млинарчик коментира промените, които настъпват в късния праиндоевропейски период, който е белязан от развитието на диалекти. Характерен морфологичен процес, предизвикан от взаимодействието на диалектите, е „т.нар. „морфологично разграждане“: изместване на границата между корен и формант в резултат на вторичното разлагане на дадена дума. Триелементната структура на късния праиндоевропейски глагол (състоящ се от лексикален елемент, елемент, образуващ основа, и завършек) започва да се превръща в двуелементна структура, която е формирана само от лексикален елемент и завършек“ (пак там). Крайният резултат на този процес е, че

¹⁶ Преводите и адаптациите от английски език в разработката са мои – Д. Д.

видовата основа вече не се състои от два елемента, а образува една-единствена единица, в която двата сегмента са се слели. Изследователката уточнява, че преобразуването на трикомпонентната структура на глагола в двукомпонентна протича бавно, така че през праславянския период все още е имало глаголи, които не са били засегнати от тази промяна. Особено внимание според нас заслужава фактът, че по същото време започват да се развиват т.нар. „флексио-темпорални значения“ (вероятно А. Млинарчик има предвид видово-темпорални, ако съдим по употребата на „флексиона“ със значение на „видова“) за кодиране на разликата между завършени и протичащи събития. Лингвистката стига до заключението, че „в повечето индоевропейски езици видово-темпоралните средства поемат функциите на праиндоевропейската опозиция между видови основи и това е налице и до днес (напр. в съвременния френски език)“ (пак там: 13). Склонни сме да се съгласим с това твърдение, тъй като именно френските аористни и имперфектни форми в наротивната си функция са т.нар. морфологични средства в несобствена функция, които носят семантиката на перфектива и имперфектива.

Прави впечатление, че на няколко места А. Млинарчик нарича видово-темпоралните средства „аспектуални времена“, за които отбелязва, че в праславянския език са били само временно явление и са се развили в късния праславянски. По-съществено обаче е обстоятелството, че т.нар. „аспектуални времена никога не са били единственото средство за маркиране на глаголновидови разграничения в праславянските езици и изследователите твърдят, че не са били доминираща видова система“ (Млинарчик 2004: 13). По наше мнение не без основание може да се допусне, че именно поради засвидетелстваните развойни тенденции аористът и имперектът проявяват сходство с перфектива и имперфектива в семантично отношение.

В. Маровска например изтъква, че в българския език „отношението аорист : имперфект (в рамките на свидетелския наротив)“, опозициите аорист : презенс (в рамките на времето) и „СВ : 2НСВ (в границите на глаголният вид) са на основата на един и същ признак – *континуативност* (съотв. *неконтинуативност* : *континуативност*), който по същество е аспектуален“ (Маровска 2005: 107 – 108). Според изследователката видовият по същество признак континуативност е присъщ за презенса, имперфекта и имперфективните основи. В. Маровска отбелязва, че значението се изразява от тематичните гласни в първите два случая, докато в третия – от морфемата *-а*, *-ва*, наречена аспектуален афикс. На практика морфемата *-ва* и аломорфите ѝ също

съдържат (или напълно съвпадат с) тематичната гласна, както посочва в свое изследване Кр. Чакърова (вж. Чакърова 2019), и поради синкретичността на морфемата, изпълняваща едновременно класификационна и релационна функция, изследователката я именува с термина суфиксоид. По отношение на аориста В. Маровска изтъква, че е немаркиран с признака континуативност и „най-често се среща образуван от перфективни основи, също немаркирани с този признак“ (Маровска 2005: 108).

В. Станков застава категорично на страната на онези изследователи, които смятат, че несвършеният и свършеният вид нямат нищо общо с аориста и имперфекта: „Според нас достатъчно доказателство за невъзможността да се разглеждат като тъждествени имперфектът и несвършеният вид, от една страна, и аористът и свършеният вид, от друга страна, е изтъкваният неведнъж факт, че всяка от тези четири категории има свои специфични функции и че и при имперфекта, и при аориста намират приложение както несвършеният вид, така и свършеният вид“ (Станков 1980: 16). Рестрикциите в употребата на имперфективи в контекст за експлициране „на последователни действия в бъдещ или минал темпорален план“ (Станков 1980: 36), където са предпочитани перфективите, „потвърждават, че несвършеният вид функционира в езика като член на корелативната двойка със свършения вид, което дава сериозно отражение върху неговото „поведение“ в различните контекстови условия“ (пак там).

Тезата за аспектуалния характер на аориста и имперфекта в българския език не се приема и от Р. Ницолова. Тя уточнява, че „има съществени различия в значението и употребата на двата вида в двете времена – имперфект и аорист, които са достатъчни, за да говорим за две времена“ (Ницолова 2008: 287). Според изследователката различна е ситуацията в горнолужишките езици, където аорист се формира само от свършени глаголи, а имперфект – от несвършени, а „между двата вида форми няма такова различие в значението и употребата, както в българския език“ (пак там).

Аналогично е образуването на аорист и имперфект в гръцкия език. Аористът може да бъде формиран единствено от свършени глаголи. При това маркирани са именно перфективите.

От изложеното дотук става ясно, че са налице два въпроса, които заслужават да бъдат по-детайлно проучени:

Може ли да се говори за генеалогична връзка между аориста и перфектива, от една страна, и имперфекта и имперфектива, от друга?

Може ли гръцкият експлицитен маркер сигма да се интерпретира едновременно като маркиращ предходността, типична за миналото време, и като индикатор на перфективността?

Нашата позиция е, че генеалогична връзка между разглежданите релации несъмнено е налице. От една страна, стои сходството в семантиката между аорист – свършен вид и имперфект – несвършен вид, а от друга страна, засвидетелстваните в късния праиндоевропейски език „видово-темпорални средства“, които поемат функцията на видовете основи в повечето индоевропейски езици (вж. Млинарчик 2014: 13). Разбира се, на този етап въпросът остава отворен, тъй като изводите следва да бъдат детайлно аргументирани. Същото се отнася и до хипотезата за общ експлицитен маркер на значенията „предходност“ и „перфективност“ в новогръцкия език.

ЛИТЕРАТУРА

- Ангелиева 2004:** Ангелиева, Ф., Ангелиева, М. *Новогръцка граматика. Фонетика, морфология, синтаксис.* [Angelieva, F., Angelieva, M. *Novogratska gramatika. Fonetika, morfologiya, sintaksis.*] София: Емас, 2004.
- Бабиньотис, Клерис 2015:** Μπαμπινιώτης, Γ., Χ. Κλαίρης. *Συνοπτική γραμματική της Νέας Ελληνικής.* Αθήνα: Βήμα, 2015.
- Влахос 2015:** Βλάχος, Χρ. *Πανεπιστημιακές σημειώσεις. Γραμματική της Νέας Ελληνικής.* Ιωάννινα, 2015.
- Вунчев 2007:** Вунчев, Б. *Аспектуалните характеристики в новогръцкия език – средства за изразяване и семантика.* [Vunchev, B. *Aspektualnite harakteristiki v novogratskiya ezik – sredstva za izrazyavane i semantika.*] София: УИ „Св. Климент Охридски“, 2007.
- Вунчев 2020:** Вунчев, Б. *Видообразуването в новогръцкия език – морфологична рамка за разработка на система от упражнения.* [Vunchev, B. *Vidoobrazuvaneto v novogratskiya ezik – morfologichna ramka za razrabotka na sistema ot uprazhneniya.*] // *Лингводидактически ракурси, Д. Веселинов, М. Йорданова (ред.).* София: Университетско издателство „Св. Климент Охридски“, 330 – 342.
- Димитрова 2019:** Димитрова, Д. *Към въпроса за маркирания член на категорията вид на глагола в новогръцкия език.* [Dimitrova, D. *Kam varpasa za markiraniya chlen na kategoriyata vid na glagola v novogratskiya ezik.*] // *Съвременна лингвистика.* Списание на Факултета по славянски филологии. София: УИ „Св. Климент Охридски“, брой 1, 2019, 49 – 57.

- Кабакчиев 1992:** Кабакчиев, К. *Видът в английския език.* [Kabakchiev, K. Vidat v angliyskiya ezik.] София: Албо, 1992.
- Куцаров 2012:** Куцаров, К. *Българското причастие.* [Kutsarov, K. Balgarskoto prichastie.] Пловдив: УИ „Паисий Хилендарски“, 2012.
- Марку 2013:** Μάρκου, Χ. *Γραμματικό σύστημα και οψιακότητα Η βουλγαρική γλώσσα σε σύγκριση με τις άλλες σλαβικές και την ελληνική.* Θεσσαλονίκη: Σταμούλη Α. Ε., 2013.
- Маровска 2005:** Маровска, В. *Новобългарският перфект.* [Marovska, V. Novobalgarskiyat perfekt.] София: Ромина, 2005.
- Млинарчик 2004:** Młynarczyk, A. K. *Aspectual pairing in Polish.* Netherlands: Trans 10, 2004.
- Ницолова 2008:** Ницолова, Р. *Българска граматика. Морфология.* [Nitsolova, R. Balgarska gramatika. Morfologiya.] София: УИ „Св. Климент Охридски“, 2008.
- Станков 1980:** Станков, В. *Глаголният вид в съвременния български книжовен език.* [Stankov, V. Glagolniyat vid v savremenniya balgarski knizhoven ezik.] София, 1980.
- Цангалидис 2012:** Τσαγγαλίδης, Α. *Ρηματικές Κατηγορίες για την περιγραφή της Νέας Ελληνικής: Χρόνοι, Εγκλίσεις και τι άλλο;. // Selected Papers of the 10th International Conference of Greek Linguistics., Z. Gavriilidou, A. Efthymiou, E. Thomadaki, P. Kambakis – Vougiouklis (επιμ.). Κομοτηνή: Δημοκρίτειο Πανεπιστήμιο Θράκης, 1164 – 1169.*
- Чакърова 2003:** Чакърова, Кр. *Аспектуалност и количество.* [Chakarova, Kr. Aspektualnost i kolichestvo.] В. Търново: Фабер, 2003.
- Чакърова 2015:** Чакърова, Кр. *Към въпроса за противопоставянето аорист – имперфект в съвременния български език.* [Chakarova, Kr. Kam vaprosa za protivopostavyaneto aorist – imperfekt v savremenniya balgarski ezik.] // *Да (пре)откриваш думите. Юбилеен сборник, посветен на проф. д.ф.н. Вера Маровска.* Пловдив: УИ „Паисий Хилендарски“, 2015, 49 – 62.
- Чакърова 2019:** Чакърова, Кр. *За един специфичен казус в съвременното българско словообразуване.* [Chakarova, Kr. Za edin spetsifichen kazus v savremennoto balgarsko slovoobrazuvane.] // *Научни трудове на Съюза на учените в България, Пловдив. Серия А. Обществени науки, изкуство и култура, 5, 41 – 44.*